

VIREOLET

SUPLEMENT ILLUSTRAT D'EN PATUFET

EL CAVALL DE L'EMIR

per VINYALS

L'Emir sortí del seu palau per anar a complir algunes diligències a ciutat. Féu ensellar el seu superb i fidel cavall i muntant-lo d'un salt, emprengué el camí. Després de llarga estona de ca-

valcar per estrets i tortuosos viaransys, pogué veure a poca distància la gran urb. Contemplant amb delícia el magnífic panorama, es trobà ben aviat davant d'una de les portes de la gran muralla.

Aleshores el detingué un mendicant demanant-li la mercè de deixar-lo muntar amb ell. Com que el captaire era llastimosament coix, el bon Emir en sentí pietat i accedí a la demanda.

En ésser a la plaça més populosa de la ciutat, l'Emir donà per acabat el viatge i ho féu saber al mendicant. Però aquest es negà a baixar i a grans crits digué que era seu el cavall i qui devia

baixar era l'Emir. Com que no hi havia manera de fer tròcer a les bones les capritxioses afirmacions del mal home, deixaren la cavalleria a l'hostal i anaren a trobar el jutge més savi

L'honrat funcionari féu anar al captaire a l'estable i li demanà si, entre tants, coneixia el seu cavall. Com que sabia que les potes d'aquell que pretenia eren negres, el senyalà tot seguit. Però la bèstia aixecà les orelles i se'l mirà malament.

El jutge cridà després a l'Emir, el qual ja no cal dir que també conegué tot seguit el seu corcer. Prou que ho demostrà aquest amb la mansuetud i alegria amb que rebé les sentides manuyagueries del seu amo.

Després d'haver fet aquesta prova, el jutge dictà recta sentència: que si gués retornat el cavall a l'Emir i que hom propinés una bona sèrie d'açots a l'impostor, en mig de la plaça pública per escarment.

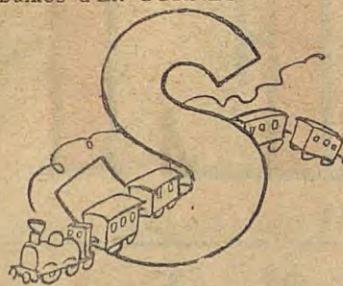

L'emir remercià el funcionari pel seu acte de justícia i li demanà quin procediment havia seguit. — Es ben clar — respongué el jutge. — No m'he fiat de les vostres paraules ni les d'aquell trampós. He mirat tan sols com rebia el cavall a un i altre.

UN POBRE ORFE

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

enganya de mig a mig aquell que es creu que a Anglaterra tot són grans estacions, expressos llampec i locomotores Compound, car el país anglès també té els seus carrilets secundaris de menudes proporcions recordant el llur avi,

aquell tren primitiu que avui ens sembla ridícul.

Doncs bé, en ple mes de juliol, lord Darling viatjava en un d'aquests trens miniatura. Lord Darling era força conegut com a jutge recte i de talent. Es passava tot l'any sentat en el tribunal escoltant discursos, fent interrogatoris, fallant causes, indultant l'innocent i condemnant al malfactor.

Com que, malauradament, el mal no està mai ociós, les fulles daurades de la tardor, les neus i boires hivernals i les alenades revifadores de la primavera passaven per sobre el teulat del Palau de Justícia sense arribar fins el bon jutge el qual per al compliment del deure no es planyia d'haver de renunciar al gaudi dels espectacles periòdics de la naturalesa.

Així es comprendrà molt bé el plaer que experimentava aquell mes de juliol viatjant en un dels vagonets del carrilet, malgrat i la xafogor que hi feia: El sostre roent li caldejava la clepsa pelada en la qual perlejaven les gotes de suor que lliscaven sobre aquella pista brunyida.

Lord Darling saborejava a l'avencada els quinze dies de vacances que anava a passar en el *coottage* d'uns bons amics que l'havien convidat, repòs de durada modesta que es tenia ben merescut. La calda anava fent de les seves, però lord Darling estava encantat del seu viatge.

A l'hora i mitja de trajecte, el comboi féu una parada llarga: «Haalsenshire» portava el rètol d'una estació menudeta. L'honorable viatger que ens ocupa, cuità esbatanar la portella del seu compartiment, a fi d'aprofitar l'atur per renovar l'aire enarrit.

Però, lord Darling tingué una sorpresa quan veié que tot de cop se li acostava un jove que feia estona l'esguardava amb curiositat; el desconegut el saludà llevant-se la gorra i li preguntà:

— No és cert que tinc el gust de parlar amb lord Darling, l'excel·lent jutge?

— Amb el mateix. Però, perdoneu si jo en aquest moment no recordo prou bé...

— Li explicaré, amb el seu permís; entre nosaltres dos, senyor jutge, hi ha quelcom que ens lliga... Veurà: Fa poc temps que vostè va condemnar a la pena capital el meu pare... contava el jove sense aixecar la veu.

— De debò?... Quin greu!... Cregueu que ho sento molt... — mormolava el jutge tot esverat de no conèixer les intencions del desconegut. Anava a posar-se en actitud defensiva per si cas era la venjança la finalitat d'aquella conversa, però li ho privà l'aire correcte i falaguer del jove, el qual objectà vivament:

— I ara? no hi ha de què... Al capdavant el meu pare era un veritable cràpula; tenia tots els vicis; bevia, jugava, renegava, ho feia anar tot en doina i trencava tota la pisa. Figuri's que va acabar matant la mare... — i la calma del pobre orfe, en dir això, era perfecta.

— Oh! Què em diu, ara? Si això es una tragèdia esgarri-fosa, — feia lord Darling visiblement emocionat.

— És clar que sí, però cal saber que la mare no valia pas més que el seu espòs; tenia un caràcter irascible i ens maltractava per qualsevol futesa. Era bruta, gandula i escupia com un carreter. És clar que, malgrat els seus defectes, s'ha de dir que el pare en va fer un gra massa, però, vol que li digui? — i baixant encara més la veu s'apropà a l'orella del jutge, la qual orella s'esbadellà per tal de no perdre un mot de la confiança: — Tant l'acció del pare, com la de vostè, han solucionat moltes coses...

Lord Darling malgrat estar avesat a trobar bones rèpliques, aquesta vegada no va sapiguer què dir a tan insòlita confesió.

Sortosament el seu paper desairat passà gairebé desapercbut, puix en aquell mateix moment un empleat tancava la portella i una distància era feta entre els conversadors.

La màquina xiulà i el jutge aprofità els darrers segons per dir al jove:

— Al menys espero que aquesta història lamentable vos haurà alligonat, fent-vos home de profit. Quina ocupació teniu?

— Miri, treballo aquí, a l'estació.

I el diàleg es trencà en aquest punt, car el tren ja caninava.

Lord Darling es repapà en el seient absorbit per un munt de reflexions que aquella conversa tan extraordinària li suggeria, i així mateix hauria arribat on l'esperaven els seus amics si, mitja hora després d'haver deixat «Haalsenshire», en consultar el rellotge d'or, no s'hagués adonat que el pobre orfe li havia artísticament escamotejat.

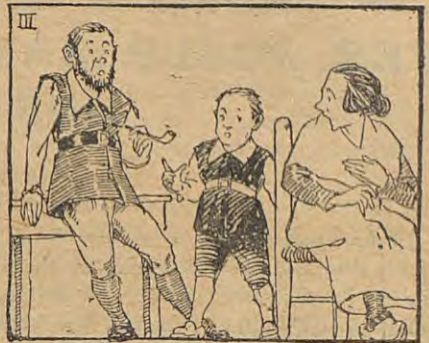
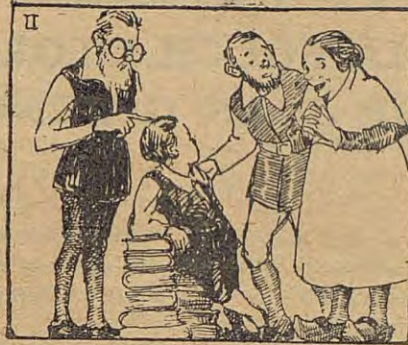
P. P. UBACH

GESTES MERAVELLOSES D'EN PIUS GATIUS

Dibuixos de BECQUER

Text d'en CLOVIS EIMERIC

Tothom sap que En Pius Gatus no va nèixer sota una col, com en Patufet, o com en Miranius, o com la gran majoria de les criatures de nostra terra, sinó que el va portar una cigonya, penjant del bec, una nit de lluna. I va deixar-lo en el ponedor dels dissortats Gatus, que feia anys que el desitjaven.

En Jaume Gatus, el pare, si no hagués sigut pagès, hauria servit per pom d'escala; la Tecla Canelles, de no haver nascut dona, hau-

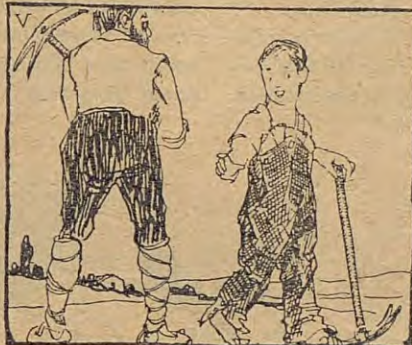
ria tret el nas a l'hort, en el quadret de les bledes. Vol dir que pare i mare, vivien quasi bé de misericòrdia, car per poca cosa servien, que no fós per estimar-se. Déu, de totes maneres, ja estava content de què s'estimessin.

En Gatus, va arribar als set anys, tan eixerit i amb tanta vivor, que el mestre un dia els va dir als pares:

— Ja no sé què ensenyar-li. Tot ho aprèn en un obrir i tancar d'ulls.

I en Pius Gatus, plè de seny, feta la comunió com un home, va sentir pena de la nesciesa natural dels seus pares que no sabien res de res i que per ço eren tan pobres, i els digué un dia.

— Nosaltres som pobres, perquè no fem res amb traça; malmatem les collites per ignorància, trasbalsem la terra perquè sí, plantem naps quan hauríem de plantar irlis, ires, mongetes, quan caldria plantar patates, i, és clar

res neix amb la deguda saor, i al mercat no volen més que vianda del temps. Jo aniré al camp amb el pare per ajudar-lo, i els dos treballarem la terra com la terra vol. Si necessitem menjar, jo el vindré a cercar, i a veure si amb una tengada de treball seguit, posem la casa a tò...

Els pares ho varen trobar bé. I al dia següent, a trenc d'aubada, en Jaume Gatus, amb el seu fill, se'n varen anar cap a l'ort. Anaven

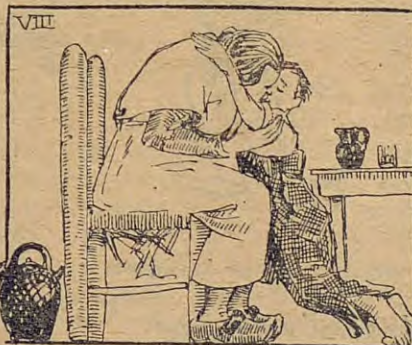
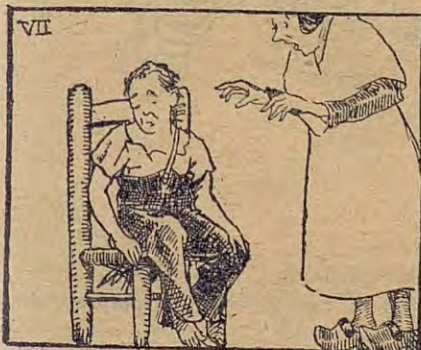
tot espellifats... Eren tan pobres! En Pius portava uns calçots del pare, que li eren set canes grans; una camisola de la mare, que li havia defer qui sap quants doblecs. I el minyó, va sentir l'enyorança d'una roba que li anés ajustada al cos. Aleshores, liest com era, va dir a son pare, que regava un ranc:

— Vaig cap a casa, a cercar la minestra; els que treballen amb el dclit amb que em treballat nosaltres, han d'alimentar bé el cos, oi, pare?

— Ves-hi, fill meu... Ja no hi pensava amb el menjar.

En Pius, cametes ajudeu-me cap a la vila. A meitat de camí, va trobar una capel·la i demanà de tot cor als santz que l'ajudessin. Després va fregar-se ceba pe's ulls, i amb e's ulls encesos va arribar a casa, on entrà sanglontant:

— Fillet meu... Què tens, que plores amb tan desconsol? Que se t'ha posat terra als

ulls? Ja ho deia jo que no et provaria treballar la terra, tan petitet com ets!

En Pius, va fer més vius els sanglots, que semblava morir-se de dolor.

— Però, fillet meu, per què plores així?

Sa mare l'agafà, va abraçar-lo, l'acaronà i veient que no es consolava, tement una trifulca grossa, li va preguntar:

— Fillet meu, per què tan desconsol? Quina es la causa de tes llàgrimes? T'ha pegat ton pare?

— Ai, tan-de-bo!

La Tecla va esverar-se:

— Què ha passat? Parla fill meu!

— O, mareta meua! El pare és mort!

La pobra dona, en voleu de gemecs, i ais, i paraules tristes que enternien els còdols de la carretera? Com, d'un plegat, recordava les penes que havia passat que tot li havien sigut angúnies i desavinences des que s'havia enmaridat!

— Mare; No us deixeu decaure així; si no

feu més que plorar, com prepareu l'enterrament del pare?

— De manera que ja no hi ha remei?

— No; ja tinc encarregat als veïns que ho disposin tot per l'enterrament...

— Has fet santament... Ai, em moriria de pena si el veia! Ves, posa't el vestit de les festes — en Pius no en tenia d'altre — i corre al seu costat i fes el que s'hagi de fer, que jo restaré aquí per ell tota la vida, demanant a Déu que se m'emporti!

(Continuà)

EL PRINCEP BLANC

PER JOSEP MARIA FOLCH I TORRES AMB DIBUIXOS DE JOAN G-JUNCEDA

(Continuació)

El preceptor no gosava tampoc dir a la princesa qui era aquest altre; car persona alguna més fàtua i antipàtica, pre-tenciosa i pedantesca, no s'ha vist enlloc, malgrat fos el so-brirà d'un veí reialme i tingués una certa fama de busca-raons.

Mes la princesa en tingué prou amb saber que hi havia el propòsit de fer-li oblidar el seu príncep blanc, i sense escoltar res més, va dir:

— Estimar a un altre? Com podria estimar-lo si el meu cor i el seu pensament i la meua voluntat són i seran sempre del príncep blanc dels meus somnis i per a ningú més?...

El preceptor, que veia que les coses no anaven ni de prop ni de lluny pel camí que desitjava, i que no sabia què cosa podria contestar al rei, el pare de la princesa, respongué:

— Sí... Es clar... Però abans que tota altra cosa hi ha la voluntat del vostre senyor pare. Per a llevar la tristesa del vostre cor i també, com ja us he dit, perquè ho aconsellen els alts interes-sos del reialme, ha escoltat amb complaença les proposicions del rei Gaudinià, qui us ha demanat per esposa i que us serà presentat dins poca estona.

— El rei Gau-dinià? — repetí la princesa. — Però si ni tan sols el conec!

— Quina sort que teniu! — afe-gí el preceptor, escapant-li aqueixa expressió de la seva ironia. — En canvi prou i massa el coneix el vostre senyor pare, i sap que una ne-gativa seva l'exasperaria tant que fins seria capaç de fer-ne un «casus belli» i declarar-nos la guerra.

La princesa no sabia on tocava; li havien passat tantes coses de poc temps d'ençà que es sentia tota trasbalsada sense poguer-se avenir de ço que li venia. — Però pot ésser — deia — que el meu pare, que tant m'estima, hagi pogut contraure aquest lligament sense consultar abans el meu cor? — preguntà dirigint-se al seu confident.

El preceptor anava de sobte a condemnar-ho; mes, reve-nint-se, digué:

— Oh, jo... Jo, és clar que ho haig de trobar bé. Perquè abans de tot són això que en diuen els interessos d'Estat. I davant d'això, què pot significar el cor d'una donzella ena-morada?

— Tots contra meu! — exclamà la princesa, apesarada. — Ni vós, que tant dieu ésser el meu amic, teniu compassió de mí, tant desgraciada que sóc! — I dit això es destéu en un plor.

El preceptor, tot impressionat, s'hi acostà, i pretenent aconsolar-la, li va dir:

— Sí, ja ho sé... Però no ploreu així, princesa, perquè no cal perdre mai la esperança. De vegades els homes fan les coses creient fer-les bé, i Déu les hi esbulla.

En aquestes paraules del preceptor hi va veure la prin-cesa un raig d'esperança; i tal hi era aquesta, que el precep-tor, sentint-se més confident que no pas preceptor, ni em-baixador, li va dir que quan el rei Gaudinià la va demanar per esposa, el rei, que és un rei de seny i de cor — va recal-car — li va respondre que s'havia fet el propòsit de no donar mai la seva filla a qui ella no estimés. Que d'això ell n'havia donat paraula a la reina en son llit de mort, i que mai no

mancaria a una paraula donada.

— Així dient que no el vull... — va interrompre Bella-mor.

— Espereu, espereu — li digué el preceptor. — Una res-posta així era com dir-li que no; però com que el rei Gaudi-nià té la pretensió de creure's el més gentil de tots els homes i el que té més bona figura i més esbelta presència, encara que és panxut com una bota, i porta cabells postissos, i es posa potingues a la cara per aparentar una joventut que ja fa anys que és passada, va fer de resposta al vostre senyor pare, que el volgués per hoste aquí a palau durant uns quants dies, segur de que amb el tracte, vós, estimada princesa, us agradaríeu d'ell tot seguit.

I el vostre senyor pare hi accedí, però amb la condició de

què si no us agradàveu d'ell, el vostre pare no us imposaria pas la seva voluntat.

— Oh, mercès, bon preceptor meu! — féu la princesa, tota contenta. — Mes el preceptor no la va deixar acabar de dir, afegint:

— I és per això que he sigut pregat de passar endavant per anunciar-vos la presentació del rei Gaudinià.

— Que Déu m'ajudi — respongué Bellamor.

— No temeu. Sento que ja s'atansen i accepteu aquesta última recomanació meva: Mostreu-vos gentil davant del vostre pretendent, i resteu tranquil·la; que encara que per a un preceptor com jo no estigui bé fer dos papers, us dono fermesa de posar tot el meu esforç per a evitar que una princeseta com vós, caigui en mans d'un esparver com és, sigui dit amb tots els respectes, el vostre august pretendent. Coratge!

Efectivament, el rei Gaudinià, acompanyat del pare de la princesa, precedit d'heralds i seguit del patge Faneló, eren ja a les portes de la cambra així que el preceptor digué ses últimes paraules. Així és que sols li restà temps de fer un pas cap a la porta per a fer acció d'acatament als dos magnats que entraven.

El rei, adelantant-se envers sa filla, li presentà el rei Gaudinià, dient-li:

— Filla, Benamor: És el rei Gaudinià, el sobirà d'un dels nostres veïns reialmes. Molt valent en la guerra, molt gentil en la pau. — I dirigint-se a Gaudinià, afegí: — La princesa Bellamor.

El rei Gaudinià s'avençà, i inclinant-se davant de Bellamor, afegí: — Rebeu l'homenatge de la meva admiració, princesa.

Aquesta s'havia tornat blanca com un paper, i amb veu apenes perceptible, respongué: — Senyor... — Inclinant-se també.

El rei Gaudinià, tot estofat, digué, dirigint-se al pare de Bellamor: — És lo que em pensava

— I què és ço que vós pensàveu? — li preguntà aquest un xic picat dels aires de Gaudinià.

— No...; — respongué el pretendent. — És que tinc en la meua Cort un vell conseller impertinent que prové dels temps del meu pare, i quan vàreig dir el meu propòsit de demanar per esposa la princesa Bellamor, va tenir la gosadia de dir-me que millor fóra que desistís, mai dirieu per què? Doncs perquè, segons ell, fariem amb la vostra filla una parella desigual. — (Bon conseller deu ésser — murmurà el preceptor.) — I ara veig que, encara que no estigui gaire bé el dir-ho, no la fem pas tan desigual com això. Perquè si vós sou esvelta i graciosa — digué fent una enfàtica reverència a la princesa — jo, no puc negar que de bona figura en tinc.

En Faneló, a qui, com ja hem vist, tothom li era igual, esclatà en una riallada, i digué: — Bona! Bona! — Mes, en veure que tothom es girava cap a ell amb aire de reptar-lo

per la indiscreció que cometia, va intentar dissimular-ho, afegint-hi: — Bona! Bona figura!

El rei Gaudinià, que estava a punt de demanar, ple d'indignació, al seu pretengut sogre el cap o poc menys del pobre Faneló, va dir:

— Ah! Em pensava... — I dirigint-se de nou a la princesa, afegí: — És cert que sou ben joveneta encara, però jo també...

— Fa anys que ho ereu — va interrompre desvergonyidament en Faneló, sense recordar-se de que pocs moments abans havia tingut la pell en perill.

El rei Gaudinià, que es posà fora de si i vermell com una grana, digué, dirigint-se al pare de Bellamor: — Com! Això es permet en la vostra Cort que els criats...

Mes, el preceptor, veient que la cosa anava mal parada, volgué portar-la per altres viaransys, i digué: — Oh, senyor, no cal que us enutgeu així; en Faneló no és pas un criat.

— Millor si és un cavaller — reprengué Gaudinià — car així amb l'espasa...

Sentir això en Faneló, i exclamar-se com si ja li haguesin tallat el coll, fou tot u; baladrejant amb *aïs* i *uis* tan fort que semblava de debò que el mataven. Això va servir molt als intents del preceptor, qui, aparentat no fer cap cas dels crits d'en Faneló, respongué: — És que no és un cavaller tampoc. — I al veure que Gaudinià ja no podia més en la seva indignació, acabà dient: — És el joglar, el bufó de palau.

En sentir això el rei el pare de Bellamor, que tenia el cor encongit i estava tot sufocat de ço que passava al seu palau, tan molest per al rei Gaudinià, va respirar amplement, i afegí: — Això... És el bufó.

— El bufó? — preguntà Gaudinià que no recordava ja que als palaus hi haguessin bufons.

— I més que Vostra Majestat que ho sóc de bufó — li respongué en Faneló.

Gaudinià ja no pogué aguantar més; i ple d'ira, agafà per un braç a Faneló i li digué.

— Com t'atreveixes a mancar així al respecte que deus als hostes del teu senyor?

— Recordeu que és el bufó, senyor; — interrompé el preceptor — i que mai cap monarca no s'ha enutjat de res que el bufó de palau pugui dir, per irrespectuós que sigui.

— Ara sí que ho tindré bé — digué en Faneló per a sí mateix.

— És cert ço que dieu — respongué Gaudinià més sossegat. — Mes com que en la nostra Cort no en tenim; és la manca de costum... I en adonar-se de què la princesa, que havia presenciat tota l'escena amb força enuig, estava tota molestada de l'espectacle que donava el seu pretendent, li va dir:

— Sembleu apesurada i tota conșirosa; i a mí, sabeu? em plauen molt les rialles i les cantúries. Al meu costat no permeto que ningú faci mala cara. Jo sol tinc el dret d'enfadarme i de cridar quan no tinc humor.

— Per això no temeu — va interrompre el rei, el qual des de dins estava molt capficat per la tristesa en què veia la princesa. — Ella estava ben joiosa sempre. És d'un quan temps en aquesta part que es mostra trista i deshumorada la meua filla; però ja hem fet avisar a la famosa Remeiera, que si no m'equivoco deu ésser ja al palau, i si vós permetessi que la veiés sense esperar més tard, sabriem tot seguit la causa d'aquesta tristesa, i si hi ha remei per ella, com tots esperem.

Gaudinià donà tot seguit la seva vènia, i mentre Faneló anà a cercar la Remeiera, va tenir temps per a dir encara quelques impertinències a Bellamor.

(Continuarà)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

N.º 620 — RAMON ROSANES

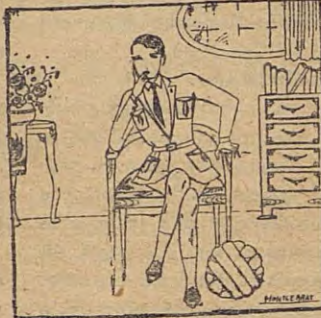
Lo que a mi em plau ésser quan jugo a futbol és davanter-centre per xutar a gol.

N.º 621 — MIQUEL RUEDA

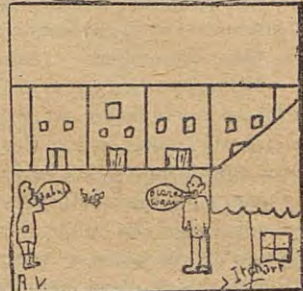
A mi em plau de passejar per els carrers de Giro i a com que sóc molt conegut tothom em saluda i m'enrahona.

N.º 622 — MONTSERRAT BARBA

Si no que e' papà no ho vol jo seria futbolista per això ma vida es tan trista i en res trobo cap consol.

N.º 623 — SALVADOR ITCHART

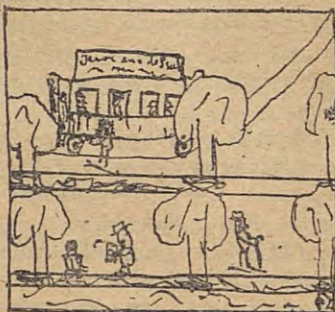
A mi molt em plau cantar i canto sempre algun fox-trot però al minut tinc de plegar perquè em diuen: *Tabalo!!..*

N.º 624 — RAMON MANÉ

Amb molta afició jo jugo absolutament de franc amb els companys de futbol en el C. S. de Coll-Blanc.

N.º 625 — E. CASTELLTORT

Quan baixo a Barcelona me'n vaig a la Gran-via i pujo amb molta calma a dalt d'algun tramvia.

N.º 626 — JOSEP SERRAT

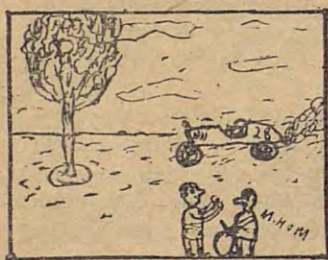
Ló per mi més divertit és fer forces excursions al Montseny i a l'Estartit i per altres poblacions.

N.º 627 — JACINT CONILL

Per passar el temps resala, no hi ha com un gelat i sent cosa tan rebona jo hi passo molt bé l'estona.

N.º 628 — MANEL HOM

A mi m'agrada llegir al vespre el VIROLET perquè així prenent la fresca un s'hi troba molt fresquet.

N.º 629 — JOSEP SOLER

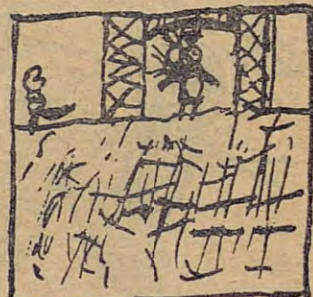
Enc que costi alguns cabals i això que en tinc ben pocs jo prefereixo els concerts de l'Orquestra Pau Casals.

N.º 630 — JOSEP M.ª ESTEVE

A mi sempre m'ha agradat anar cap a Montserrat però ara m'agrada més per llegir l'auca d'en Junceda.

N.º 631 — PERE PIDELASSERA

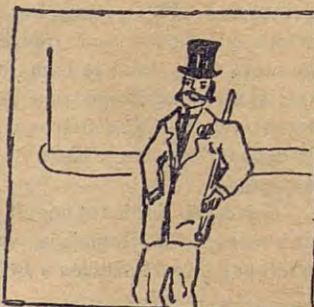
Agradant-me el futbol vaig volguer imitar en Zamora i en començar el treball varen fer-me una cara nova.

N.º 632 — ANTONI JURNET

La cosa que prefereixo com el xicot de can Fins sens pensar-mi escolleixo ésser dels que van a dins.

N.º 633 — NARCIS MASFERRER

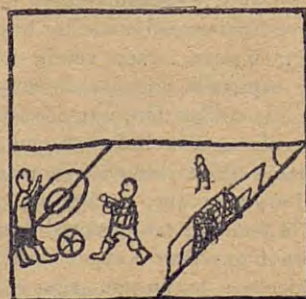
He buscat amb gran desfici quin ofici era el més bo i no trobo millor ofici que l'ofici de senyor.

N.º 634 — GUILLEM JURNET

Per mi és mo't divertit jugar amb les ones però si no ets ben eixerit reps un bany i no te'n adones.

N.º 635 — CARLES VIDAL

A mi m'agrada moltíssim poder jugar a futbol perquè a més de divertir-me puc pendre un bany de sol.

UN RETALLET DE CADA COSA

EL TENNIS

Els entusiastes del tennis, van en augment. Fins ara hom creia que aquest esport era sols una manifestació de snobisme, quan en realitat és un esport dels més complets. Els infants, hi juguen amb passió i els joves amb ciència i ardidesa. El tennis desenrotlla tots els múscles harmònicament i a l'ensens exigeix vista fina i sang freda. A més a més és un perfecte regulador de la respiració per la part que hi juguen els pulmons en els partits un xic llargs.

El tennis és un esport complet perquè exigeix una tàctica severa per la qual, cal atenció contínua, rapidesa i decisió. A l'ensens és un esport interessant per la dificultat i diversitat dels cops.

LLETRES ESCAMPADES

Formar amb aquestes lletres el nom d'una població de Catalunya.

LES PRINCIPALS BIBLIOTEQUES DEL MÓN

En 1922, existien en el món 1.038 biblioteques contenint cada una al menys 50.000 llibres i reunint un total de 181 milions de volums dels quals el 66 per cent són a Europa i el 30 per cent a Amèrica.

La més important i la més antiga, és la Biblioteca Nacional de París qui conté 3.700.000 volums. Després vé la del British Museum de Londres 2.300.000, la Biblioteca Pública de Leningrad 2.044.000 la de Berlín 1.777.000, la de Munich 1.400.000, la de l'Universitat d'Estrasburg 1.200.000 i la Biblioteca Nacional de Madrid 1.125.000. D'altres biblioteques de menys importància numèrica, reuneixen una documentació considerable sobre matèries especialitzades, la biblioteca d'Ottawa per exemple, particularment rica en obres relatives a qüestions parlamentàries; la d'Edimburg, en llibres de jurisprudència; i la de Washington que conté la més rica col·lecció d'obres de medicina, 285.000 volums.

L'ORIGEN DEL JOC DEL DOMINÓ

Es creu que'l Dominó, fou inventat per dos freres del monestir de Cassino, fundat a l'any 529 per Sant Benet, on es retirà Carlemany.

Aquest joc permetia de distreure's sense contravenir la regla del silenci i el que guanyava, s'acontentava de murmurar al seu company, el primer versícol de les vespres començant per aqueixos mots: *Dixit Dominus domino meo.*

Els adeptes simplificaren ràpidament la fórmula litúrgica i sols en conservaren un sol mot, i aquest fou el que restà per sempre a aquestes petites peces marcades amb diferents punts que donen a cada una una valor especial.

FLORS QUE CANVIEN DE COLOR

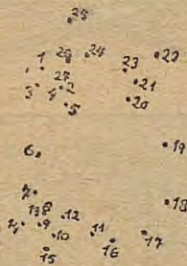
Poseu en un plat un xic d'amoniac líquid. Tot seguit hi poseu un embut cap-per-vall i en el forat de l'embut hi col·loqueu les flors que voleu sotmetre a l'experiment. Per l'acció de l'amoniac (del gas amoniac que es desprèn del líquid) les flors blaves i de color violeta, es tornen de color verdós; les blanques, es tornen grogues; les vermelles, es tornen negrenques, etc. Les flors matitzades de diferents colors, són les que fan canvis de color més estranys.

Es celebra la vista d'un plet molt complicat. La discussió és molt animada. Un dels advocats, a falta d'argument, remarca la inexperiència del seu adversari.

— Sàpiga el meu jove contraopinant que joestic a cavall del Codif...

— Ah, diable! Aneu amb compte car amic! Hom no deu fiar-se mai d'una bèstia que no coneix!...

EL DIBUIX REVELADOR

Unir els punts per ordre de numeració, sempre en línia recta obtindreu un dibuix insospitat.

LA PRIMERA LINIA TELEFÒNICA PARIS-LONDRES

El dia 18 de març de 1891, fou inaugurada la primera línia telefònica que uneix aquestes dues capitals. Per celebrar la inauguració, hom trameté a Londres, la representació de *Mage* celebrada a l'Opera de París. L'audició fou excel·lent. La línia fou oberta al públic el dia 1 d'abril del mateix any.

EL CANAL ESTRET

En aquest canal només hi poden passar els vaixells d'un a un. Per a que puguin passar-ne dos a l'hora en direcció contrària, hi al mig un espai més ample que permet a un dels vaixells refugiar-s'hi mentre fa pas a l'altre. Com s'ho faran per passar quan se trobin davant d'aquest espai dos vaixells en una direcció i dos més en direcció contrària tal com es veu en la figura?

ELS DIAMANTS QUE HI HA AL MÓN

Es calcula que la quantitat total de diamants extrets en tot el món, s'aproxima als 38.000 kilos.

L'Índia, que era l'únic lloc on se'n produïa abans del segle XVIII, n'ha extret uns 2.000 kilos. El Brasil, després d'aquesta època, n'haurà produït prop de 2.500 kilos. La més gran producció d'aquest precíosi mineral, és, però a l'Àfrica Austral.

En les mines que s'exploten en aquesta regió, en quaranta anys, s'han extret més de 34.000 kilos de diamants.

Si hom calcula que els diamants polits es venen a uns 1000 francs el quilat i que el quilat pesa 20 centígrams o sia una cinquena part d'un gram, hom troba que la valor total dels diamants extrets en tot el món, arriba a mes de 200 mil·liards de francs, xifra absolutament teòrica, car el treballat del diamant produeix una infinitat de trocets que passen com a diamants inferiors i es venen a preus més baixos als del diamant propiament dit.

Solucions al número passat

Laberinte de lletres: Compréu el VIROLET.

Enloc de llegir el diari el violí té d'estudiar.

El seu pare se li apropa i el vol apallisar.

Però el violí s'espavila i el pare està satisfet.

Amb el rellotge de pèndol té un violinista perfect.

(Acabament)

EN TRUQUETS. EL PINSA I ELS AMICS
III A CADA U EL SEU TORN per Prot